

Двамата полковници и приятели влѣзохъ, и, водимы отъ калугерката, намѣрихъ са въ една широка стая, посрѣдъ която лежѣше тѣло на жена и около което горѣхъ погребални свѣщи когато калугеркытѣ пѣяхъ.

Мацко на първый погледъ са подвуми! но щомъ са приближи и надади жалостенъ вѣкъ.

— Госпожа Хрисодактилица! рече той; А, горката жена! Злополучна ты майка и супруга!

— Лицето на умрѣлата бѣше блѣдно, но не и погрознѣло отъ смъртъта, а очитѣ ѣ са виждахъ еще влажны отъ сълзытѣ.

— Увы, злочеста жено! рече Мацко като колѣннчи предъ умрѣлата. Уречено е было, види са, азъ огорченныйтъ толкози отъ тебе, азъ бездомныйтъ, подхвърленныйтъ да пролѣжъ сълзы на останкытѣ ти! Писано е было на мене, жестоко испѣденыйтъ отъ тебе Мацка, да та оплачъ умрѣла!

Когато Мацко произнесе името си, сичкитѣ калугеркы са спогледахъ и сепнахъ.

— Той е, пошенихъ помежду си.

— Бѣди простена, бѣдна жено, злочеста супруго на баща ми! Бѣди простена? Богъ да упокои душата ти; и какъто азъ та прощавамъ тука долу и Той да та прости тамъ горѣ.

Той станъ, извади си кърпата отъ пазвата, положи послѣдното цѣлованіе на челото на усопшата, отры влажнытѣ ѣ отъ сълзы страны, горко заплака и като постенъ дълбоко, извика:

— Отче Небесный! Молиж ти са, упокой я.

Тогази старшата на калугеркытѣ станъ и му рече:

— Ты ли си Мацко или Сотирь?

— Азъ, ваше преподобіе!

— Имамы едно поржѣе за васъ отъ умрѣлата.

— Какво е? кажетѣ ми.